

CRÈDIT A L'EXPORTACIÓ A L'ESTAT ESPANYOL, per entendre-ho

Existeixen **diverses modalitats** de crèdit a l'exportació però en aquest article no s'estudien; si més no, ens conformem en presentar com a exemple un crèdit a l'exportació bastant simplificat.¹

En primer lloc, les dues empreses o entitats públiques –del país exportador i de l'importador- entren en contacte i acorden l'entrega d'una determinada mercaderia. Posarem com a exemple una operació en la que hi participen Espanya i Egipte, sent l'objecte de mercaderia, maquinària lleugera. Una vegada han acordat la quantitat de maquinària lleugera a exportar, l'import a pagar, els terminis, la moneda amb la qual s'efectuarà el pagament i les condicions d'entrega, l'operació s'inicia.

En moltes ocasions és necessari que algun participant faci un avançament de l'import de l'operació, ja que, en cas contrari, molt probablement no es duria a terme. Així, el banc espanyol, amb la garantia del banc egipci que rebrà el pagament en el moment que s'acordi, executa el pagament a l'empresa espanyola que “desapareix” de l'operació – donat que ja ha entregat la mercaderia i ha rebut el pagament. Aquest és el moment que el banc espanyol ha de cobrar. El banc espanyol està finançant l'operació ja que és el que fa possible que es realitzi i avança el diner a l'empresa egípcia amb la conformitat del banc egipci, que respon de la solvència de l'entitat local. Aquesta podria ésser una operació de crèdit a l'exportació en termes molt simples; s'haurien d'afegir diversos tipus d'assegurances (risc del tipus de canvi en funció de la data i la moneda amb la que es faria efectiu el pagament, risc comercial, i risc polític, del qual en parlarem més endavant).

Si una vegada assolida la data d'entrega en la que el banc espanyol hauria de rebre el pagament, aquest no es fés efectiu, ens trobaríem davant d'una situació d'impagament. El diner que el banc espanyol hauria de rebre passaria de ser considerat un *pagament futur acordat* a ser considerat un *client de cobrament dubtós*, o un **fallit**. Ens podríem trobar davant diverses situacions depenent dels termes amb els que l'operació s'hagués establert.

Si l'operació no tingués una **assegurança de risc polític**, tot el deute en complet quedaria en mans del banc espanyol, que hauria de recórrer al banc i a l'empresa egípcies per executar les garanties que haurien estat conretes o sol·licitar un procediment internacional de fallida o insolvència.

El crèdit a l'exportació ha estat un instrument molt utilitzat per les empreses exportadores espanyoles, i sembla que ho continuarà sent en un futur. Tanmateix, respecte a les exportacions a països “de risc”, d'un temps ençà, es limiten a les que compten amb el suport i el vist-i-plau de la **CESCE**. La CESCE té a les seves mans el fet que moltes operacions es realitzin o no, ja que la seva garantia és actualment del **97%**, de manera que el risc que suporta l'empresa o el banc exportador és molt reduït amb la seva cobertura i l'operació té un elevat grau de seguretat.

El Crèdit Oficial a l'exportació a Espanya

L'esquema de funcionament del **crèdit oficial a l'exportació amb cobertura de risc** polític a l'estat espanyol, és el que podem observar a la figura.

En primer lloc es produeix la transacció comercial: l'exportador entrega la mercaderia a l'importador d'un PVD (que podrà ser l'estat o una entitat amb la garantia de l'estat). En l'àmbit financer apareixen dos bancs: el finançador (espanyol) i el prestador, que representa a l'importador. Ambdós acorden les condicions del pagament.

El banc espanyol subscriu una pòlissa amb la CESCE per a l'operació comercial que està finançant. Subscriu, per altra banda, una pòlissa de C.A.R.I.² amb l'**Institut de Crèdit Oficial**, que cobreix la possible variació del tipus d'interès al llarg de l'operació.

Una vegada el banc finançador paga a l'empresa exportadora, queda encarregat de gestionar el cobrament (malgrat que no sempre és així, el banc pot limitar-se a rebre el capital i entregar-lo a l'exportador). Si no hi ha cap problema i totes les parts implicades compleixen, l'importador entregarà el diner al banc prestador, que efectuarà el pagament al banc espanyol incloent el tipus fix del crèdit oficial i la prima de l'assegurança de CESCE. La variació del tipus d'interès de mercat quedarà coberta pel C.A.R.I..

En el cas que es produeixi l'impagament per part de l'importador, apareix un deute exterior per l'estat que garanteix l'operació. A Espanya, CESCE indemnitza al banc el 97% de l'operació i es converteix en acreedor per aquest percentatge; el banc ho serà pel 3% restant.

En ambdós països, en tractar-se d'una operació amb garanties oficials, existeixen entitats supervidores del procediment. En el cas espanyol, aquesta seria una tasca pròpia de la **Direcció General de Política Comercial i Inversions Exteriors**.